

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.579 van 27 februari 2001
in de zaak A. 78.578/XIV-841.**

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. DE POURCQ,
kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
Nachtegaalstraat 47

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van
Ethiopische nationaliteit, op 12 mei 1998 heeft inge-
diend om de vernietiging te vorderen van de beslissing
van 9 maart 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor
vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt
geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 16 februari
2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en
van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag
aan partijen en gezien de laatste memorie van de ver-
zoekende partij;

Gelet op de beschikking van 4 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 januari 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. VAN DER HALLEN die, loco Advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Ethiopische nationaliteit, vraagt op 21 september 1993 om erkenning in de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 26 april 1994 door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verworpen.

1.3. Verzoeker keert niet naar zijn land van herkomst terug, doch dient op 19 januari 1995 een tweede asielaanvraag in.

1.4. Deze wordt door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 oktober 1996 als volgt afgewezen :

"(...)

Hij verklaarde dat hij in december 1993 in België lid werd van het COEDF ('Coalition of Ethiopian Democraric Forces'). In de loop van 1994 venam hij per telefoon vanwege zijn broer dat deze laatste zes tot zeven keer voor ondervraging was opgepakt. Zijn broer zou lid zijn van het AAPO ('All Amhara People's Organisation'). Hij zou toen hij werd ondervraagd met betrekking tot zijn contacten met betrokkene, aan de politie verteld hebben over betrokkenes lidmaatschap bij het COEDF. Eind 1994 ontving betrokkene vanwege zijn moeder in Ethiopië een brief, dd. 23 november 1994, waarin werd vermeld dat betrokkenes broer op 11 november 1994 werd gearresteerd en nadien verdween. Sinds 29 november 1995 is betrokkene ook lid van de socio-culturele vereniging 'Ethiopian Community' in Belgium. In maart 1996 werd een dreigbrief vanwege de Ethiopische Ambassade te België verstuurd naar het hoofdkantoor van de COEDF en later werd dezelfde brief ook naar betrokkene verstuurd. Ter ondersteuning van zijn relaas legt hij enkele documenten voor.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de nieuwe elementen waarop betrokkene zijn tweede asielaanvraag steunt, met name zijn lidmaatschap van het COEDF en van de 'Ethiopian Community in Belgium', alsook de brief vanwege zijn moeder (dd. 23 november 1994), geen gegronde vrees voor vervolging - in de zin van de Vluchtelingenconventie - door de huidige Ethiopische overheden, kunnen rechtvaardigen.

Voor wat betreft zijn lidmaatschap van het COEDF dient het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene werd slechts lid van het COEDF in december 1993, dit is na het verstrijken van zijn verblijfsvergunning in België. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt (Country Reports on Human Rights) dat de huidige regering van Ethiopië (waarvan betrokkene beweert opponent te zijn) reeds in mei 1991 aan de macht kwam. Betrokkene beweert dat hij er slechts in 1993 van bewust werd dat deze regering haar belofte om een democratisch regime te voeren niet nakwam, doch uit de diverse informatiebronnen van het Commissariaat-generaal (onder andere A.I.-rapport, april 1995) blijkt dat de ondemocratische praktijken van deze regering reeds lang vóór 1993 plaatsgrepen. De COEDF werd zelf overigens reeds eind 1991 opgericht. Bovendien legt betrokkene met betrekking tot zijn activiteiten

voor het COEDF, tegenstrijdige en vage verklaringen af. Zo omschrijft hij zijn taak bij het COEDF voor de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 19 januari 1995, als 'het doorgeven van informatie over de toestand in Ethiopië, aan het Europees Parlement'. Voor het Commissariaat-generaal (dd. 28 maart 1996) stelt hij dat hij voor het COEDF, maandelijks vergaderingen leidt. Tijdens zijn laatste verhoor voor het Commissariaat-generaal verklaart betrokkene dan weer dat zijn activiteiten bij de COEDF voornamelijk bestaan uit de recruterende van leden en het houden van lezingen over het COEDF en de situatie in Ethiopië. In verband met de manier waarop hij leden recruteerde blijft betrokkene vaag. De door betrokkene neergelegde stukken bevestigen betrokkene's lidmaatschap van het COEDF, doch brengen geen verduidelijking met betrekking tot zijn eigen politieke activiteiten.

Met betrekking tot zijn lidmaatschap van de 'Ethiopian Community in Belgium', stelt betrokkene uitdrukkelijk voor het Commissariaat-generaal dat hij in het kader van deze organisatie enkel socio-culturele evenementen organiseerde.

De dreigbrief vanwege de Ethiopische Ambassade, dd. 11 maart 1996, welke is gericht aan de 'Ethiopian Community', vermeldt in zijn opschrift 'Dr. Gobeze (zijnde de voorzitter van het COEDF) en zijn volgelingen', en maakt geen melding van betrokkene's naam. Van het feit dat deze brief - nadat hij naar de voorzitter van de COEDF was gestuurd - ook in zijn eigen brievenbus was achtergelaten, maakt betrokkene tijdens het eerste verhoor voor het Commissariaat-generaal geen melding. Voornoemde brief toont bijgevolg in se niet aan dat betrokkene, louter omwille van zijn lidmaatschap van het COEDF, in geval van terugkeer zal vervolgd worden door de huidige Ethiopische regering. Ook het A.I.-rapport, dd. 27 maart 1996, dat betrokkene voorlegt, stelt uitdrukkelijk dat betrokkene 'als gewoon lid van het COEDF geen heel groot risico loopt'.

Daarenboven doet de brief vanwege betrokkene's moeder, dd. 23 november 1994, evenmin afbreuk aan voorafgaande overwegingen. Deze brief heeft immers hoofdzakelijk betrekking op de (vermeende) problemen van betrokkene's broer. In verband met deze (vermeende) problemen legt betrokkene bovendien tegens-trijdige verklaringen af. Zo stelt hij tijdens het eerste verhoor voor het Commissariaat-generaal dat zijn broer in de loop van 1994 zes tot zeven keer werd opgepakt, en telkens gedurende enkele dagen tot een week werd vastgehouden. Tijdens het verhoor ten gronde verklaart hij daarentegen dat zijn broer in 1994 vóór zijn laatste arrestatie (dd. 11 november 1994), telkens slechts gedurende vier tot vijf uur werd vastgehouden voor ondervraging.

Verder weet betrokkene niet precies wanneer zijn broer voor de eerste maal werd opgepakt in 1994, hoewel hij verklaarde in de loop van 1994 regelmatig telefonisch contact met hem te hebben gehad. Betrokkenes broer zou, aldus betrokkenes verklaringen, gearresteerd zijn omdat hij lid was van de AAPO. Hij stelt echter dat zijn broer lid werd van het AAPO 'waarschijnlijk enkele maanden na de oprichting van AAPO, met name enkele maanden nadat de huidige regering aan de macht kwam'. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal (News Bulletin-Ethiopië / Eritrfa, juni 1994) blijkt echter dat AAPO in juni 1992 werd opgericht, terwijl de huidige Ethiopische regering reeds in mei 1991 in Ethiopië de macht overnam. De oprichter van AAPO, prof. WOLDEYES, zou volgens betrokkene na een demonstratie op 20 september 1994 zijn gearresteerd, terwijl deze laatste blijkens voornoemde informatie, reeds in juni 1993 werd aangehouden.

De overige door betrokkene voorgelegde stukken (uittreksel van het A.I.-rapport 1996, A.I.-rapport van april 1995) hebben enkel betrekking op de algemene situatie in Ethiopië.

Uit wat voorafgaat, kan bijgevolg niet besloten worden dat betrokkene zijn land heeft verlaten uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

(...).".

1.5. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 23 oktober 1996 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.6. Op 9 maart 1998 neemt de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep van verzoeker ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd. Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellant stelt dat hij van Ethiopische nationaliteit is en van 1983 tot 1990 als econoom werkte bij de zeevaartautoriteiten te Assab; dat hij tevens lid was van de WPE (Worker's party of Ethiopia) en medewerker van de staatsveiligheidsdiensten (Senior Security Officer); dat hij in 1990 naar België kwam met een studiebeurs; dat

hij op 21 september 1993 asiel aanvraag; dat hij sedert de afwijzende beslissing van 26 april 1994 (VB/94/177/W1403) nieuwe informatie ontving van zijn familie in Ethiopië waardoor hij een tweede asielaanvraag indiende op 19 januari 1995; dat hij met name vernam dat zijn broer verschillende keren gearresteerd werd om informatie te bekomen over appellants huidige verblijfplaats; dat appellant bovendien lid in december 1993 lid werd van de COEDF (Coalition of Ethiopian Democratic Forces) en de 'Ethiopian community in Belgium'; dat hij vreest vervolgd te worden bij zijn terugkeer naar zijn land omwille van zijn huidige politieke activiteiten in samenhang met zijn vroegere onder het regering van luitenant-Kolonel Mengistu Haile-Mariam (Dergue-regime); dat hij tevens vreest dat hij geen eerlijk proces zal krijgen aangezien ondertussen gebleken is dat vroegere medewerkers van Mengistu jarenlang een formele inbeschuldigingstelling moesten afwachten in de gevangenis;

Overwegende dat de raadsman ter zitting bijkomende conclusies neerlegt waarin hij stelt 'dat de nota's van het (CGVS) verhoor praktisch onleesbaar waren; dat de stukken van dit dossier dan ook niet toelieten na te gaan of de motivatie adekwat en pertinent is; dat de notities bestaan uit weinig leesbare zinnen die een resumé moeten weergeven van de door verzoeker uitgesproken verklaring; ...; dat de verdediging is aangewezen op materiaal dat de facto het recht van de verdediging uitholt'; dat ter zitting gewezen werd op het feit dat slechts de nota's op bladzijde 3 van het CGVS-verhoor van 2 september 1996 wat chaotisch zijn; dat dit een advocaat geenszins kan beletten de verdediging te organiseren; dat hij bovendien nog beschikt over de nota's van de interviews van 13 november 1993 en 27 januari 1994;

Overwegende dat de bestreden beslissing terecht wijst op de laattijdige aansluiting bij het COEDF, met name in december 1993 na het verstrijken van zijn verblijfsvergunning in België; dat zijn lidmaatschap van het 'Ethiopian Community in Belgium' dateert van na 1995 en hij in deze organisatie enkel culturele activiteiten zou hebben gehad; dat appellant ter zitting zijn laattijdige politieke wending niet aannemelijk kan maken; dat gelet op het bestaan van de kleine en hechte Ethiopische gemeenschap in België zijn verklaring dat hij niet afwist van deze organisaties niet geloofwaardig is; dat hij bovendien via zijn studiegenoten in Antwerpen reeds op de hoogte moet geweest zijn van het bestaan van deze organisaties; dat appellant dit niet ontkent en zijn politiek engagement in de opgesomde organisaties niet aannemelijk maakt; dat appellants broer in 1994 omwille van zijn politieke

activiteiten in België zou zijn gearresteerd aldus niet geloofwaardig is;

Overwegende dat volgens artikel 1, par. F, alinea a, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de bepalingen van dit Verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wier er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen; dat het volgens de UNHCR echter noodzakelijk is de uitsluitingsclausules niet toe te passen vooraleer te hebben vastgesteld dat de asielzoeker inderdaad beantwoordt aan de criteria van de insluitingsclausules van vluchtelingenstatus zoals vastgesteld in artikel 1 A van vermelde Conventie;

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet een bepaald regime moet beoordelen; dat enkel moet vastgesteld worden of er voldoende aanknopingspunten zijn om vast te stellen dat de bepaalde activiteiten die uitgevoerd werden onder dit betreffende regime rechtstreeks beschouwd kunnen worden als een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid; dat op grond van de algemene informatie, zoals Human Rights Watch Afrika, Ethiopia Reckoning under the law, Washington D.C., november 1994, vol. 6, n/ 11, voldoende aannemelijk is dat dit in casu het geval is;

Overwegende dat de schendingen van de mensenrechten in Ethiopië onder het Mengisturegime openlijk gebeurden en op een dermate omvangrijke schaal dat moet aangenomen worden dat de appellant niet onwetend kan geweest zijn over de systematische opsluiting in onmenselijke omstandigheden, de foltering en de eliminatie van opposanten;

Dat het feit dat niet bewezen is dat appellant rechtstreeks heeft meegewerkt aan de marteling of doding van medeburgers niet van belang is; dat er immers voldoende aanknopingspunten zijn om aan te nemen dat appellant uit hoofde van zijn functie alleen al de directe aanleiding was voor het begaan van grove mensenrechtenschendingen en folterpraktijken; dat hij meewerkte aan de voorbereiding of aan de uitvoering van handelingen die als zodanig gekwalificeerd kunnen worden (zie ook France : jurisprudence commentée de la Commission des Recours des Réfugiés; Tiberghien, Com. Rec., sections réunies, 20 juli 1993, 233.673, W. Karalosfingam, Documentations-Réfugiés, supplement bij nr. 239, 29 maart/april 1994); dat dit niet enkel blijkt uit zijn functie binnen het voormalige veiligheidssysteem maar vooral uit zijn verklaringen ter zitting waar hij stelt dat hij personen aanwees en onder-

vroeg die het slachtoffer zijn geworden van grove mensenrechtenschendingen;

Overwegende dat appellant echter verklaart dat hij niet echt verantwoordelijk was voor foltering en moord aangezien hij de aangehouden mensen uiteindelijk moest doorverwijzen naar de hogere militaire veiligheidsdiensten en zij degene waren die de gevangenen verder behandelden en instructies gaven; dat appellant zijn handelingen niet kan legitimeren door te verwijzen naar instructies van hogerhand (Nürnberg Principe); dat appellant bovendien vrijwillig toetrad tot het voormalige staatsbestuur; dat het ontbreken van een nationale wet onder het Mengistu-regime die een straf oplegde voor handelingen die een misdaad uitmaken tegen de menselijkheid appellant niet kon ontslaan van zijn verantwoordelijkheid indien deze handelingen wel onder het internationaal recht als misdaad beschouwd worden tegen de menselijkheid (Human Rights Watch Africa. Ethiopia reckoning under the Law, Washington D.C. november 1994, vol. 6 nr. 11 blz. 18);

Overwegende dat appellant ter zitting bevestigt dat hij in Ethiopië gerechtelijk vervolgd zal worden voor zijn aandeel in de Mengistu-regime; dat zijn broer hiervoor trouwens reeds enkele keren opgepakt werd en gevraagd werd inlichtingen te verstrekken over zijn verblijfplaats; dat zijn broer door mensen gearresteerd werd louter uit wraak naar hem toen; dat de meeste Ethiopiërs die dezelfde functie hadden als hij nog steeds opgesloten zitten;

Overwegende dat appellant gegronde redenen heeft te vrezen dathij bij zijn terugkeer naar Ethiopië gerechtelijk vervolgd zal worden; dat ongeveer 1700 voormalige vooraanstaanden en hoge ambtenaren beschuldigd werden van betrokkenheid in genocide, oorlogsmisdaden of misdaden tegen de menselijkheid tussen 1974 en 1991 onder de regering van Luitenant-Kolonel Mengistu Haile-Mariam; veel van de huidige gedetineerden medio 1991 gearresteerd werden; dat honderden vrijgelaten werden in 1993 op basis van Habeas Corpus toepassingen of beslissingen van de Special Procecuter's Office (SPO);

Overwegende dat de Beroepscommissie beseft dat de huidige gevangenen geen beroep kunnen doen op de Habeas Corpus sedert de uitspraak van het Hoog Gerechtshof eind 1993; dat dit Hof in cassatie oordeelde dat aangezien speciale omstandigheden en de ernst van de betrokken misdrijven de gevangenen voor een niet nader bepaalde tijd, maar niet onbeperkte, in voorlopige hechtenis konden aangehouden blijven tot ze veroordeeld waren; dat na deze uitspraak de Special Procecuter's Office verklaarde dat alle gevangenen verdacht werden van ernstige misdrijven en daarom in voorlopige hechtenis moesten

blijven; dat anderzijds de huidige autoriteiten duidelijk de internationale standaard betreffende de behandeling van de gevangenen nastreven (Amnesty International, Accountability past and present : Human rights in transition, april 1995); dat de Habeas Corpus ook voorzien werd in artikel 19(4) van de grondwet van 1995; dat de processen werden aangevangen voor 46 leden van Dergue-regering; dat een bijkomende 24 bij verstek werden veroordeeld; dat de SPO de beschuldigten in drie categorieën zal berechten : eerst de beleidsbepalers en beslissing-snemers, dan de politieke en burgerlijke veldovers-ten, en tenslotte de eigenlijke daders van moord, foltering en andere misdaden (Amnesty Interantio-nal, Ethiopia, Human rights trials and delayed justice, AFR/25/11/1996);

Overwegende dat de uitsluitingsclausules restrictief moeten geïnterpreteerd worden; dat dit vaak het afwegen betekent tussen de ernst van de misdrijven of mishandelingen met de aard van de vervolging die de asielzoeker vreest en de noodzaak aan een internationale bescherming (UNHCR : An overview of protection issues in western Europe : legislative trends and positions taken by UNHCR, June 1994); dat de Beroepscommissie oordeelt dat een eventuele langdurige opsluiting niet opweegt tegen het leed en de schade die de appellant vrij-willig en systematisch veroorzaakte aan medebur-gers; dat ook niet zeker is dat appellant een pro-ces zal krijgen dat beantwoordt aan al de waarbor-gen bepaald in het internationaal verdrag inzake de burgerrechten en politieke rechten maar dat de twijfels daaromtrent niet opwegen tegen de ernst van de begane feiten; dat appellant bovendien geen elementen inroept om deze twijfel te ondersteunen;

Overwegende dat de appellant niet aantoon-t dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat in het eerste middel, afgeleid uit de schending van het recht van verdedi-ging en het zorgvuldigheidsbeginsel verzoeker laat gelden dat de Vaste Beroepscommissie niet is nagegaan op zijn uitdrukkelijk verzoek tot uitstel teneinde de

onleesbare passages van de notities van het Commissariaat-generaal te hertypen in een leesbare tekst, maar anderzijds wel heeft toegegeven dat bladzijde 3 chaotisch is, dat ze aldus een onvolledig dossier ter inzage heeft gesteld, dat de overheid niet het recht heeft, naargelang de inhoud of het belang dat zij hecht aan een document, te oordelen of een stuk al dan niet ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht, dat het vaststaat dat het dossier onvolledig en minstens ten dele onleesbaar was;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de Vaste Beroepscommissie overweegt dat uitsluitend een deel van de nota's nl. pagina 3 van het verhoorverslag van 2 september 1996, wat chaotisch is, hetgeen echter geenszins een advocaat belet de verdediging te voeren, dat de Vaste Beroepscommissie de bewuste verhoorverslagen niet op onredelijke wijze heeft beoordeeld;

2.1.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat de Vaste Beroepscommissie had moeten beslissen geen rekening te houden met de onleesbaar geachte notities van de verschillende interviews;

2.1.4. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie enerzijds een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aanneemt, maar hem anderzijds van het statuut van vluchteling op grond van artikel 1 par. F (a) van het Verdrag van Genève uitsluit, omdat er ernstige redenen voorhanden zijn om te veronderstellen dat hij tijdens het Mengistu-regime een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan; dat de toepassing van deze uitsluitingsclausule de determinerende reden is waarom verzoekers beroep wordt verworpen; dat in het licht hiervan de overwegingen in ver-

band met verzoekers politieke activiteiten in België volkomen overbodig zijn; dat de Vaste Beroepscommissie zich voor de uitsluiting van verzoeker niet op het verhoor ten gronde op het Commissariaat-generaal steunt, maar op de tijdens de terechtzitting voor haar afgelegde verklaringen; dat zoals verzoeker zelf aangeeft (memorie van wederantwoord, p. 5) het verhoor van 2 september 1996 uitsluitend handelde over de door hem aangebrachte nieuwe elementen en er toen omtrent zijn eventuele collaboratie aan mensenrechtenschendingen geen vragen werden gesteld en dus ook geen antwoorden gegeven; dat het verslag van het verhoor van 2 september 1996 geen invloed op het determinerend motief van de bestreden beslissing heeft gehad zodat de (gedeeltelijke) onleesbaarheid van dat stuk verzoeker niet heeft benadeeld; dat het eerste middel niet ontvankelijk is;

2.2.1. Overwegende dat in het tweede middel, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, verzoeker laat gelden dat hij bij de aanvang van de terechtzitting werd bijgestaan door een tolk Engels-Nederlands, mevrouw L. LIEBERMAN en dit tot halverwege het verhoor, dat wegens protest van de verdediging en mede omdat de Vaste Beroepscommissie zelf moest vaststellen dat deze tolk volkomen onbekwaam was en de engelse taal onvoldoende beheerste, de zitting werd opgeschort in afwachting van de aanstelling van een nieuwe tolk, dat de zitting vervolgens werd hernomen in aanwezigheid van een nieuwe tolk, de heer M., dat de debatten gewoon werden verdergezet en dit ondanks het uitdrukkelijk verzoek van de verdediging het verhoor ab initio en integraal te hernemen, dat de formele bewering in het verslag van de zitting dat "de ondervraging van appellant ab initio werd hernomen" volkomen in tegenstrijd is met andere ele-

menten van het dossier zoals de neergelegde besluiten, welke onbeantwoord bleven, dat hij zich het recht voorbehoudt op een later tijdstip klacht neer te leggen wegens valsheid in geschrifte;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeker nalaat aan te tonen dat de aangevochten beslissing op een onjuist of onvoldoende hernomen verhoorverslag zou gesteund zijn, dat de Vaste Beroepscommissie zich geenszins op deze verslagen heeft gesteund, doch verwijst naar de door verzoeker geciteerde en niet betwiste feiten om te besluiten dat de asielaanvraag dient te worden afgewezen;

2.2.3. Overwegende dat het verslag van de zitting van 27 maart 1997 vermeldt : "Voor het vlot verloop van de vertaling van het Engels naar het Nederlands wordt mevrouw V. L. als tolk vervangen door de heer W. M. De ondervraging van appellant wordt van het begin hernomen; dat het verslag van de zitting een authentieke akte is die alleen kan worden aangevochten door een betichting van valsheid of door een klacht wegens valsheid; dat zolang men die rechtsmiddelen niet heeft aangewend, de vermelding in dit verslag aangaande de herneming ab initio van het verhoor geacht moet worden overeen te stemmen met de werkelijkheid; dat in de ter zitting neergelegde besluiten weliswaar werd gesteld dat "na aanduiding van een tweede tolk het interview werd voortgezet", doch hieraan geen exceptie werd ontleend waarop de Vaste Beroepscommissie gehouden was te antwoorden; dat noch in deze besluiten, noch in enig ander stuk sprake is van een verzoek om het verhoor ab initio te herbeginnen; dat bovendien de opmerking van verzoeker feitelijke grondslag miste nu ze wordt tegengesproken door het verslag van de zitting; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat in een derde middel, ontleend aan de schending van het motiverings- en redelijkheidsbeginsel, verzoeker laat gelden dat de Vaste Beroepscommissie uitdrukkelijk verklaart dat hij verantwoordelijk zou zijn voor daden, die onder het internationaal recht worden beschouwd als misdaden tegen de mensheid, terwijl ze geen onderzoek ter plaatse heeft gevoerd en evenmin getuigen heeft gehoord, welke de betrokkenheid van mensenrechtenschendingen in hoofde van verzoeker zouden moeten aantonen, dat ze kennelijk tot deze overtuiging komt doordat hij in de ondervraging heeft gesteld personen te hebben aangewezen, maar nooit is uitgewezen of de aangewezen personen het slachtoffer zijn geweest van mensenrechtenschendingen, dat het kenmerkend is voor een dictatoriaal regime dat elke beroepsuitoefening en zeker een kaderfunctie verplichtingen meebrengt op politiek en veiligheidsvlak maar dit nochtans niet met zich meebrengt dat elke Ethiopische burger met kaderfunctie zich zou schuldig gemaakt hebben aan mensenrechtenschendingen, dat de Vaste Beroepscommissie in een tegenstrijdige overweging, enerzijds, erkent dat appellant "gegronde redenen heeft te vrezen dat hij bij zijn terugkeer naar Ethiopi gerechtelijk zal vervolgd worden. ... Dat het niet zeker is dat appellant een proces zal krijgen, dat beantwoordt aan al de waarborgen, bepaald in het Internationaal Verdrag inzake de burgerrechten en de politieke rechten" en, anderzijds, overweegt dat "deze twijfels echter niet opwegen tegen de ernst der begane feiten", dat door de ernst der begane feiten wordt verondersteld dat verzoeker daden heeft begaan die kunnen worden beschouwd als "misdaden tegen de mensheid", dat de Vaste Beroepscommissie nochtans geen enkel concreet onderzoek heeft verricht om te kunnen besluiten tot deze vaststellingen, dat ze niet de belangenafweging heeft gemaakt dat verzoeker - gesteld dat hij misdaden tegen de mensheid zou hebben

begaan- ook het slachtoffer kan worden van verdwijning of martelingen bij zijn terugkeer, dat op deze aspecten -dit wil zeggen martelingen of verdwijning bij een eventuele terugkeer- niet werd ingegaan en dit ondanks de uitdrukkelijke rapporten van Amnesty International;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het de Raad van State niet toekomt zelf een onderzoek in te stellen naar de juiste toedracht van de zaak, dat het middel niet ontvankelijk is, want beperkt tot de betwisting van de feitelijke beoordeling van de zaak door de Vaste Beroepscommissie, dat de Vaste Beroepscommissie haar beslissing voldoende heeft gemotiveerd daar ze geen enkele twijfel laat bestaan over de gronden van de afwijzing van het verzoek;

2.3.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord het middel "deels wordt geherkwalificeerd in schending van artikel 1, par. A, alinea 2 en van artikel 1, F (a) van de Vluchtelingenconventie";

2.3.4.1. Overwegende dat in zoverre verzoeker het middel in de memorie van wederantwoord herkwalificeert, hij er een nieuwe grondslag aangeeft, wat gelijkstaat met het aanvoeren van een nieuw middel; dat een in de memorie van wederantwoord aangebracht middel enkel ontvankelijk is indien het niet in het inleidend verzoekschrift kon worden aangevoerd of indien het de openbare orde raakt, wat noch het één, noch het ander in deze het geval is; dat het inleidend verzoekschrift de verwerende partij genoegzaam moet informeren over de aangevoerde grieven, opdat zij er zich naar behoren tegen kan verdedigen en de rechtstrijd een fair verloop kan hebben; dat dit niet het geval is wanneer, zoals in casu, bij wijze van herkwalificatie van het middel allerlei nieuwe grieven

worden aangebracht; dat enkel de onwettigheden die voldoende duidelijk in het verzoekschrift werden opgenomen in aanmerking kunnen worden genomen;

2.3.4.2. Overwegende dat verzoeker niet vraagt de feitelijke beoordeling van de zaak door de Vaste Beroepscommissie over te doen, doch vast te stellen dat dit rechtscollege inzonderheid aan de motiveringsplicht tekort is gekomen; dat de gebrekkige en/of onvoldoende motivering van een beslissing een rechtmatigheidsbezwaar is dat tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort; dat de exceptie van onontvankelijkheid van het middel moet worden verworpen;

2.3.4.3. Overwegende dat de betrokkenheid van verzoeker bij grove mensenrechtenschendingen door de Vaste Beroepscommissie wordt afgeleid uit "zijn functie binnen het voormalige veiligheidssysteem maar vooral uit zijn verklaringen ter zitting; dat als veiligheidsagent hij onder meer als opdracht had de aangehouden mensen voor verdere behandeling door te verwijzen naar de hogere militaire veiligheidsdiensten; dat al tijdens de eerste asielprocedure hij stelde "dat hij een actieve medewerker was van de veiligheidsdiensten (senior security offices) van het Mengistu-regime in de haven van ASSAB en dat hij onder meer persoonlijk de personen aanwees die gearresteerd moesten worden voor ondervraging" (cf. beslissing van 26 april 1994 van de Vaste Beroepscommissie); dat op de zitting van de Vaste Beroepscommissie hij verklaarde dat hij in die hoedanigheid "personen aanwees en ondervroeg die het slachtoffer zijn geworden van grove mensenrechtenschendingen"; dat de Vaste Beroepscommissie heeft kunnen oordelen dat ze inzonderheid door de voor haar afgelegde verklaringen genoegzaam voorgelicht was om met kennis van zaken uitspraak te doen zonder vooraf nog een onderzoeksmaatregel te

moeten laten uitvoeren; dat door verzoeker daarop trouwens niet werd aangedrongen; dat de verklaringen van verzoeker ter terechtzitting er geen twijfel laten over bestaan dat door hem aangewezen personen daadwerkelijk het slachtoffer van grove mensenrechtenschendingen zijn geworden; dat verzoeker van het statuut van vluchteling wordt uitgesloten omdat hij als medewerker van de voormalige veiligheidsdiensten van Mengistu had meegewerkt aan de voorbereidingen of de uitvoering van grove mensenrechtenschendingen en folterparktijken; dat verzoeker het ten onrechte voorspelt alsof de bestreden beslissing enkel op het uitoefenen van een kaderfunctie is gebaseerd; dat de Vaste Beroepscommissie onder meer overweegt "dat ook niet zeker is dat appellant een proces zal krijgen dat beantwoordt aan al de waarborgen bepaald in het internationaal verdrag inzake de burgerrechten en politieke rechten maar dat de twijfels daaromtrent niet opwegen tegen de ernst van de begane feiten"; dat waar gewag wordt gemaakt van een tegenstrijdigheid in de motieven het middel op een verkeerde lezing van deze considerations berust; dat de twijfels, waarvan sprake, immers niet de vraag betreffen of verzoeker wel ernstige feiten heeft begaan, doch wel de onzekerheid of hij in zijn land een eerslijk proces zal krijgen; dat de vaste Beroepscommissie verzoekers beroep heeft verworpen omdat hij onder een uitsluitingsbepaling valt en daarom de internationale bescherming niet waardig is; dat in het licht van de toepassing van een uitsluitingsclausule de vraag of betrokkene in zijn land ook het slachtoffer dreigt te worden van foltering of verwijdering zonder enig belang was en is; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op
zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende
partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op zevenentwintig februari tweeduizen-
deen, door :

de HH. A. BEIRLAEN,
K. VANHOUTTE,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.